

Évközi 17. vasárnap 2013

Bevezető

A mai, 17. évközi vasárnap evangéliumában az általunk imádkozottól eltérő szövegű Miatyánkot hallunk majd. S ezen megütközünk. Pedig nem ezen kellene megütközünk, hanem azon, hogy kereszténykultúrán felnőtt nemzetünk fiai és lányai már nem, vagy csak alig ismerik, és mi is egyre ritkábban és egyre lagymatagabban imádkozzuk.

Vagy nem...? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket

Kirie litánia

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy nem imádkozunk rendszeresen. Uram irgalmazz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy nem imádkozunk a minden ember mindennapi kenyeréért. Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk minden ellenünk vétőnek. Uram irgalmazz!

Evangélium után

Az ima egyidős az emberiséggel, egyidős a vallással. Minden vallásnak meg van a saját imája, a kereszténységnek is. Legismertebb imáját, a Miatyánkot épp az imént hallottuk – Lukács evangélista közlése szerint.

Sokan megütköznek azon, hogy ennek az imának két különböző változata olvasható az Újszövetségi Szentírásban. Máté, illetve Lukács evangéliumában.

A lukácsi változathoz hiányzik a „Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is”, illetve a „szabadíts meg a gonosztól” kérés. És mindkét változathoz hiányzik a

„Mert tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké” kérés is.

Sokat írtak már arról, hogy a kereszténység legfontosabb imája nem azonos szöveggel került bele Máté és Lukács evangéliumába. Ennek egyik oka, hogy az ókeresztény egyház ebben az időszakban még szilárd kötöttség nélkül őrizte Jézus imádkozó hagyományát.

Az evangéliumok hívő közössége nem kötött szövegű imát, nem imaformulát tanult Jézustól, hanem az imádkozás művészetét tanulta meg Jézustól, és a saját szavaival adta vissza a tőle tanultakat.

A szövegek közötti különbségek megértését nagyban elősegíti, ha figyelembe vesszük, hogy Jézus tanítása szóshagyomány útján terjedt. Az apostolok, amint azt maguk is mondták és írták, amit láttak és hallottak, aminek szemtanúi voltak, azt hirdették. Szóshagyomány által terjedt el az evangélium.

Csak később kezdték összegyűjteni, s írásban is rögzíteni Jézus életének fontosabb eseményeit, tanítását, példabeszédeit, beteggyógyításait és csodáit.

E szöveggyűjteményeknek a szerkesztett változataiból keletkeztek az evangéliumok. S ezek sem egy időben. A szentírók nem ugyanazoknak, de már létező, és különböző keresztény közösségeknek írták az evangéliumukat. Ezért az egyik szentíró ezt, a másik azt választotta ki e gyűjteményekből. Máté a zsidóknak, Lukács pedig a pogányoknak. Ezt figyelembe véve válogattak a már létező szöveggyűjteményekből. Sőt az események időbeni sor-

rendjét és helyét is ennek megfelelően választották meg.

Jézus kereszthalálán és feltámadásán kívül kevés olyan esemény van, amelyik, mind a négy evangéliumban megvan. Vannak olyan események, amelyek csak az egyikben, s vannak olyanok, amelyek csak a másikon találhatók meg.

Ezek után nem jelenthet problémát, hogy két változata is van a Miatyánknak. Hangsúlyozom: Jézus nem kötött szövegű imára, hanem imádkozni tanította meg az embereket.

Mindkét Miatyánk, Mátéé és Lukácsé is, az Atyához szóló fohással kezdődik. Úgy tűnik, Jézus arra buzdít, hogy Istent inkább családtagnak tekintsük, mint távoli, félelmetes idegennek.

A mennyei Atyához, mint Családfőhöz intézett kérések között ott vannak az üdvösségre, Isten országa eljövételére, a mindennapi kenyérre, az emberi együttélés nélkülözhetetlen feltételére, a megbocsátásra, a kísértésre vonatkozó kérések. Az egyén és a közösség anyagi, valamint lelki javaira vonatkozó kérések. Mindezeket lehet, sőt kell is kérni a mennyei Atyától.

Azt, hogy jöjjön el az ő országa! A gyűlölködő, embertelen, s kegyetlen világ helyébe, a szeretet, a béke és a testvériség országa.

De lehet, sőt kell is kérni a mindennapi kenyeret is, amikor oly sok százmillió, több milliárd ember éhezik. Hazánkban is, az előző kormányok rossz kormányzásnak is köszönhetően, naponként egyre többen.

Sajnos, minden erőt bevetve, ma is csak enyhíteni tudjuk a szegénységet, a nélkülözést.

Ott van mindennapi életünkben még mindig a médiumok ránk zúduló hazugsága. Ezért kell kérni a mennyei Atyát, hogy „Ne vígy minket kísértésbe!”, ha nem is értjük az így megfogalmazott kérést. De érthetőbbé válik, ha így fogalmazzuk meg: Ne engedd, hogy kísértésbe, megtévesztésbe vigyenek bennünket a hatalomba visszatérni akarók gonosz, agymosási kísérletei.

De nemcsak azt kell kérnünk, hogy ne engedje, hogy megtéveszsenek, hanem hogy meg is szabadítson tőlük, a Gonosztól, a hazugság Atyjától, és közöttünk nyüzsgő fiaitól!

De ezért nekünk is tennünk kell valamit, imánkkal is! Ezért buzdít bennünket Jézus arra, hogy mindenkor imádkozzunk.

Nem szabad szó nélkül elmenni a mai olvasmányban hallott Ábrahám alázatosan könyörgése mellett sem.” Kitartóan alkudozott: 50-től 10-ig lefelé licitált az igazak számát illetőleg. Tíz igazra való tekintettel az Úr nem pusztította volna el Szodomát, az olyan természetellenes szexuális bűnei miatt, amikkel ma divat a Főváros központjában jó érzésű embereket, gyermekeket és fiatalokat megbotránkoztatni.

Én szeretném hinni, hogy nem csak tíz, hanem jóval több. Mert Mindszenty bíborossal vallom, hogy ha lesz egymillió imádkozó magyar, akkor nem félttem hazámat. már kétmillió van. Tegyük róla, hogy még több, minden honfitársunk imádkozó magyar legyen! Ámen

F. F.